

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **H. N. V.**, narozený dne X,
státní příslušník X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-41/LE-BA04-B04-PS-2020 ze dne
4. 3. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 28. 2. 2020 zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců v Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Důvodem zajištění bylo, že o den dříve se policejní hlídce při kontrole představil pod identitou, která se následně prokázala jako falešná. Na území České republiky se nacházel neoprávněně, neboť mu bylo uloženo správní vyhoštění s právní mocí ode dne 26. 2. 2019. V ČR ani jinde v EU nežijí jeho příbuzní. Jedinou osobní vazbu pro žalobce představuje přítelkyně, u níž i s jejím dítětem z prvního manželství žije. Pracoval bez pracovního povolení v tržnici, nikde není hlášen k pobytu. Chtěl si podle svých slov vydělat na letenku do Vietnamu a poté vycestovat. V zařízení pro

zajištění cizinců Balková podal žádost o mezinárodní ochranu.

2. Naříkaným rozhodnutím žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců do dne 18. 6. 2020. Žalovaný dospěl k závěru, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce neuvedl objektivní překážky k vycestování do vlasti, o mezinárodní ochranu požádal po více než deseti letech od příchodu do ČR. Jeho azylovou žádost shledal tedy žalovaný účelovou, podanou s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalobce na území ČR nejen pobýval nelegálně, ale navíc zde nelegálně pracoval. S ohledem na dosavadní žalobcův přístup k zákonným povinnostem nelze tedy účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Dobu zajištění v rozsahu 110 dnů žalovaný určil s ohledem na očekávanou dobu řízení o žádosti žalobce o azyl včetně navazujícího řízení o případné žalobě proti rozhodnutí o této žádosti.
3. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, v níž namítl dostatečné posouzení nemožnosti uplatnění zvláštních opatření. Žalovaný si neopatřil dostatek odkladů pro rozhodnutí a nevyjádřil se k žádné z alternativ zajištění. Neposoudil ani dopad zajištění do rodinného a soukromého života žalobce. Skutečnost, že žalobce na území ČR pobýval neoprávněně a požádal o mezinárodní ochranu po zajištění, bude splněna u většiny cizinců, kteří o mezinárodní ochranu žádají v zajištění. Přesto nemá být zajištění automatické a vyžaduje individualizované posouzení, které žalovaný neprovedl. Dále žalobce namítl, že doba 110 dnů zajištění vylučuje periodický přezkum důvodů zajištění. Žalobce se bude moci bránit pouze jednou žalobou. Dále pak obtížně srozumitelně uvedl „co se týká žádostí o opětovné posouzení důvodů zajištění podle ustanovení § 46 odst. 10 zákona o azylu, žalovaný správní orgán ve své odpovědi na žádost o poskytnutí informace ... uvádí následující: „V bodě č. 2 jsou požadovány informace týkající se podaných žádostí dle § 46a odst. 10 zákona o azylu od 1. 1. 2018, a dále to, kolik z těchto žádostí bylo vyřízeno kladně. Ministerstvo vnitra v tomto kontextu uvádí, že požadované údaje nestatuje.““ Podle žalobce to v obecné rovině vzbuzuje pochyby, zda je zajištěn periodický přezkum rozhodnutí o zajištění.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých individualizovaných důvodů vycházel. Žalobce bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění, které neuposlechl. Policejní hlídce se neprokázal dokladem totožnosti a sdělil jí nepravé jméno. Jelikož žalobce neuvedl, že by v případě odcestování mohla jeho rodině na území ČR vzniknout újma, žalovaný se nevypořádával se zásahem napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.
5. Žaloba není důvodná.
6. Žalobce nezpochybňoval, že v jeho případě byly splněny podmínky pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, tj. že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal účelově, pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Brojil pouze proti tomu, že žalovaný nezabýval alternativami k zajištění a nezdůvodnil, proč je vyloučil.
7. Tato námitka není důvodná. Žalovaný zjevně podle pobytové historie žalobce dospěl k závěru, že by uložením zvláštního opatření mohl být zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo – provedení správního vyhoštění (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017). Tento závěr žalovaný přiléhavě odůvodnil tím, že žalobce nerespektoval dřívější rozhodnutí o správním vyhoštění, pracoval nelegálně na území ČR, neměl u sebe doklady a policejní hlídce nesdělil své pravé jméno. Nadto je obtížně zastižitelný, protože nemá hlášené místo pobytu. Žalobce proti těmto úvahám nijak věcně

nebrojil a nezpochybnil jejich správnost, lze tak pouze stručně uvést, že napadené rozhodnutí netrpí namítanou vadou nedostatečného odůvodnění. Odůvodnění rozhodnutí pak má oporu ve správním spisu.

8. Namítal-li žalobce, že se žalovaný nezabýval zásahem do jeho rodinného a soukromého života, lze k tomu jen uvést, že žalovaný k tomu nebyl povinen (srov. rozsudek NSS č. j. 4 Azs 110/2019-32 ze dne 13. 6. 2019 a tam citovanou judikaturu). Již z toho důvodu není napadené rozhodnutí vadné. Žalobce ostatně netvrdil žádné mimořádné okolnosti svého rodinného či soukromého života ani v před rozhodnutím o zajištění, ani v řízení před soudem.
9. Namítal-li žalobce, že stanovenou dobou zajištění dochází k vyloučení periodického přezkumu, může být jeho námitka podkladem přezkumu napadeného rozhodnutí jen v obecné rovině. Žalobce totiž námitku formuloval obtížně srozumitelně (zřejmě míní přezkum soudní, ne správní, opírá se však o sdělení k přezkumu správnímu) a bez jakékoliv věcné právní argumentace. Lze k tomu proto jen stručně uvést, že periodicitu přezkumu, ať správního či soudního, slouží k ověření toho, zda důvody a podmínky zajištění trvají (srov. odst. 88 rozsudku ESLP ve věci č. 38822/97 Shiskov proti Bulharsku ze dne 9. 1. 2003). Takové úvahy jsou v souzené věci předčasné, protože se týká prvního zajištění, tj. otázky, zda byly dány důvody pro zajištění na počátku. Možnost opětovného přezkumu pak je podle § 46a odst. 10 zákona o azylu vázána na právní moc rozhodnutí ministerstva nebo soudu, nikoliv dobu zajištění. Závěry žalobcem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 170/2019-50 ze dne 13. 11. 2019 tudíž s otázkami rozhodnými pro nynější věc prakticky nijak nesouvisí, protože ten se týkal nových skutečností nastalých po zajištění (resp. spíše nových důkazů o skutečnostech existujících v době rozhodnutí o zajištění).
10. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. března 2020

Mgr. Jan Šmakal v.r.
samosoudce